

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **H. N. V.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 19 Az 65/2020 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 10. 2020, č. j. OAM-116/LE-BA02-VL13-PS-2020, zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Délku zajištění žalobce stanovil v souladu s § 46a odst. 5 téhož zákona do 7. 2. 2021.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 1. 2021, č. j. 19 Az 65/2020 – 48, jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že dne 17. 10. 2020 byl žalobce nejprve zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění bylo, že dne 16. 10. 2020 byl žalobce zadržen kvůli podezření, že se na území České republiky nachází neoprávněně. Následnou lustrací příslušný správní orgán zjistil, že dne 9. 7. 2020 bylo pravomocně ukončeno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice; žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana a následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 8. 2020. V době jeho platnosti měl žalobce opustit území České republiky, což neučinil. Žalobce dne 20. 10. 2020 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poté žalobou napadeným rozhodnutím žalobce zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť se dle něj lze oprávněně domnívat, že podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet.

[4] Krajský soud poté uvedl, že se žalovaný řádně zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu namísto zajištění žalobce. Žalovaný dle něj trefně poukázal na to, že žalobce již dříve nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území České republiky, ani k tomu neučinil žádné kroky. Také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila. Krajský soud se tudíž ztotožnil s žalovaným, že za těchto okolností by se uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu míjelo účinkem a naopak žalovaný postupoval správně, pokud žalobce zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[5] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel tvrdí, že žalovaný nesprávně posoudil možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu; krajský soud pak tento postup aproboval. Dále stěžovatel rozsáhle cituje napadený rozsudek v části, v níž se krajský soud zabývá touto otázkou. Dodává, že závěr krajského soudu ohledně nevyužití zvláštních opatření je nedostatečně odůvodněn, je nesprávný a zajištění stěžovatele je příliš „*extenzivní*“. Náзор krajského soudu, dle něž rodinné zázemí stěžovatele na území České republiky není právně relevantní, označuje za „*zjednodušující a zavádějící*“.

[7] Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatel brojí proti závěrům žalovaného, opakuje své žalobní námitky (tj. žalovaný se měl vypořádat všemi rozhodnými okolnostmi případu, rozhodnutí žalovaného nezohledňuje individuální situaci stěžovatele, atd.) a rekapituluje závěry krajského soudu, aniž by s nimi věcně polemizoval.

pokračování

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a uvádí, že postupoval v souladu se zákonem a své rozhodnutí řádně odůvodnil.

[9] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, jsou shrnuta v odstavci [6] tohoto rozsudku. První námitkou je, že závěr krajského soudu ohledně zajištění stěžovatele namísto využití zvláštních opatření je „*extenzivní*“ a je nedostatečně odůvodněn. V druhé námitce stěžovatel označuje názor krajského soudu, dle něž rodinné zázemí stěžovatele na území ČR není právně relevantní, za „*zjednodušující a zavádějící*“.

[12] Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatel jen opakuje svoji žalobní argumentaci nebo rekapituluje závěry krajského soudu, aniž by proti nim věcně brojil (viz odstavce [7] tohoto rozsudku). Tato tvrzení jsou však podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu žalovaného. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[13] Nejprve kasační soud posuzoval obecnou kasační námitku, že závěr krajského soudu ohledně nevyužití zvláštních opatření není dostatečně odůvodněn. Ačkoli to stěžovatel výslovně nenamítá, jedná se o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námitky stěžovatele. Kasační soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předešlých níže.

[14] Krajský soud se otázkou využití zvláštních opatření dostatečně zabýval na stranách 4 až 5 napadeného rozsudku. Konstatoval, že žalovaný zajištění stěžovatele a neúčinnost zvláštních opatření odůvodnil s poukazem na stěžovatelovu zjevně účelovou žádost o mezinárodní ochranu, nerespektování povinnosti vycestovat z České republiky a nelegální pobyt na našem území. Dodal, že ani pobyt přítelkyně stěžovatele a jeho dcery na území České republiky není právně významnou okolností, která by odůvodňovala motivaci stěžovatele k dodržování zvláštních opatření. Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný, přičemž závěry v něm obsažené jsou logické a srozumitelné.

[15] Stejně tak není pravdou, že výše popsany závěr krajského soudu ohledně nutnosti zajištění stěžovatele a nevyužití zvláštních opatření je „*příliš extenzivní*“. Nejvyšší správní

soud setrvale judikuje, že při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření jako mírnější alternativy k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nelze odhlížet od důvodu zajištění a toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Přestože v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné alternativní uložení zvláštních opatření paušálně vyloučit, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Kasační soud – i při zohlednění výše uvedeného – tudíž přisvědčuje krajskému soudu, že zajištění stěžovatele je adekvátní vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, které jsou shrnuty v předcházejícím odstavci tohoto rozsudku.

[16] Důvodná není ani námitka, že závěr krajského soudu, dle něž rodinné zázemí stěžovatele na území ČR není právně relevantní, je „*zjednodušující a zavádějící*“. Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku ověřil, že krajský soud toliko konstatoval, že pobyt přítelkyně a dcery stěžovatele na území České republiky není právně významnou okolností, která by odůvodňovala motivaci stěžovatele k dodržování zvláštních opatření. Takovému závěru nelze nic vytknout, neboť jej učinil s ohledem na předchozí chování stěžovatele, u kterého se nelze domnívat, že by jej změnil a náhle respektoval zvláštní opatření. Nakonec ani toto zjištění krajského soudu není „*zavádějící či zlehčující*“, jak obecně tvrdí stěžovatel.

[17] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[19] Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Ladislav Bárta, byl stěžovateli ustanoven již v řízení před krajským soudem. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“). Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem DPH. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); viz výrok III. tohoto rozsudku.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu